

Pumpinų
Spėjimėlis

Lietuvos Evangelijų

Spėjimėlis

Užkirtaaina 15 Centų

Įžeina tas sąvaitė

Metams užrašymas
2 litai

№ 25 (164)

1938 m. birželio mėn. 19 d.

4 metai

Gera sąžinė.

(Skaityt Ap. Darb. 24, 16.)

Stebuklingai ir išmintingai Kūrėjas — Viešpats sukūrė pasaulį ir visa kas jame. Žmogų ir jo kūno dalis Viešpats Dievas apdovanojo taip pat, stebuklingu sutvarkymu, painumu ir veikimu. Kokia stebuklinga, pavnydžiui, yra žmogaus akis! Bet daug stebuklingesnis ir painesnis yra mūsų vidujis, kuris mums yra neregimas, kuriame nekiojame, sielą ir sąžinę. Jei gero ir tikslaus instrumento stygas paliecia lengvas vėjelis, stygos sustamba gražiais afordais, paslaptینگame dermingume. O jei tofio instrumento stygas paliecia žmogaus išlavinta ranka, tai jos gieda ir dejuoja, juokiasi ir rauda, nušikundžia ir šautoja. Tokia yra ir sąžinė. Sąžinė yra painus stygų skambėjimas, kuriuo išmintingasis Kūrėjas apgaubė žmogaus sielą. Paliecia Dievo rankos sąžinė sukamba įvairiausiai balsais. Jau sąžinė būtų užtenkamas įrodymas, kad Dievas yra. Nes kas šiaip paliecia mūsų sąžinės stygas, jei ne Jo dvasia? Brie viso, kaip tu gyvenai, elgiesi, veiki, ar tu nori ar nenori, skamba lydimis dieviškas balsas sąžinėje. Šitame balse tilpsta tavo vidaus ramybė ir neramybė, laimė ir teismas, liūdesys ir džiaugsmas. Sąžinė atsiliepia į visa, apswarsto visa, ir paslapčiausias mintis. Nieko negalima maštyti, norėti arba daryti, kad sąžinė nebūtų liudininkė. Sąžinė daro tave atšakingą už tave patį ir tavo gyvenimą, sąžinė yra tos swarstyklės, kuriomis tu nuolatai esi sweriamas, tiesos balsas tavyje, Dievo teisejo softas, kurs pastatytas tavo gyvenimo esmės widuryje, sąžinė yra weidrodis, kurs rodo, koks tu esi. Kaip tavo sąžinė atrodo, taip tau ir sekasi. Baisūs skausmai kyla iš sužeistos ir netvrios sąžinės, o skaiti, džiuginanti gyvenimo saulutė kwieczia geros sąžinės su Dievu dermėje. Todėl giliai išdėkime širdyje griaudenimą: rūpinkis turėti gerą sąžinę Dievo ir žmonių akiwaizdoje.

Apaštalas Powilas, kurs ištare šituos žodžius, wiežojo gyvenimo darbuotėje, placziai žinoma asmenybė. Buwo sawaime suprantama, kad jis be daugybės ištikimų draugų turėjo ir skaitlingų priešų, kurie stengėsi jį nužeminti ir išniekinti. Iš wisų laiškų girdisi nušikundimų dėl nemalonumų, kuriuos darė apaštalui jo priešai; nuolatai jis turėjo gintis nuo tofių nepateisintų puolimų. Ypacziai žydai buwo tie priešai, kurie neaptentė apaštalo; jie negalėjo jam atleisti jo atšwertimo, o jo draugawimasis su krikščionimis iš pagonų buwo jiems atstinas akhyje. Kai apaštalas buwo suimtas ir atgabentas į Cezareją pas walbową Jeliką, pasfui jį sekė ir jo iškundėjai su wyriausiu kunigu Aniniju ir pagonų kalbėtoju Tertulu. Sawo apšignimo kalboje apaštalas Powilas ištare šiuos stebuklingus žodžius: „Todėl aš pats rūpinuosi wisuomet turėti nesuteptą sąžinę Dievo ir žmonių akiwaizdoje“.

Ar ne tieja? Juk Powilas kalba teisybę. Nėra tyros laimės be tyros sąžinės. Mūsų tarpe nėra nė wieno, kurs to nežinoty. Sunkiausias dalyskas wisados yra tai, jei žmogus sawo widuje nėra dermėje su Dievu. Rakštis piršte sukliudo wisą ranką, wisą žmogaus darbingumą, bet rakštis sąžinėje sukliudo wisą gyvenimą ir gyvenimo džiaugsmą. Netikras balsas sugadina ir gražiausią muziką, bet netinkamas balsas sąžinėje sunaikina ramybę. Rudžių dėmė žibanczijoje metalo išlaboje mažina grožį, bet įrudijusi dėmė sąžinėje aptemdo wisą sielą. Tai nepateincziama, jei mes widuje jauczyame, kad Dievas ne už, bet prieš mus.

Todėl yra daug žmonių, kurie pasištengia atprašti girdėti šitą Dievo balsą. Kūno dalys, kuriomis nesinaudojama, netenka sawo jėgos. Taip ir žmogus, kurs tycziomis ir nepaliaudamas užkemša ausis, kad negirdėtų Dievo balsą, pamajeliu gal ir wisai apkursti Dievui. Jis turi kai kuria ramybe sawnie bet tai kapu ramybė, powiršinė, dirbtina ir netikra ramybė. Nes sąžinės negalima užmušti. Ir jos wisos stygos būtų surudijusios ir sutraukytos, wiena styga wis dar skamba, nors ir wisai tykliai. Triukšmawimas prieš tai negelbsti, išsišlakstymas ir pasaulio smagumai bejėgiai. Bediewiai neturi ramybės ir negali turėti. Dievo įstatymas nesugriaunamas ir jo negalima panakinti. Tai žmonių daugybei nepaprastai nemalonu, bet taip yra. Kiekwienas sawyje turi bent sąžinės likuczius, kurie kliudo nesudrumstai atšiduoti nuodėmei.

Kas nori turėti ramybę, turi rūpintis turėti gerą sąžinę. Bet ar galima turėti gerą sąžinę? Ar ji nėra wisados netyra? Ar mes gyvename nors wieną dieną taip, kad tarp Dievo ir mūsų neišsišpraudžia ir nepašigirsta joks netikras balsas? Ar yra nors wienas žmogus, kurs pajėgia taip daug nuweikti, kad jo sąžinė wien tik džiūgauja? Yra wienas kelias turėti gerą sąžinę. Tai malonės kelias. Kas twirtai stowi malonėje, to sąžinė nebeskundžia. Tik po kryžium galima rasti Dievo malonę. Tenai kiekwienas gali išitiktinti, kad Dievas yra už jį. Bausmė buwo ant jo, kad mes turėtumėm ramybę, jo žaizdomis mes išgijome. Žezaus balsas yra galingsesnis už žmogaus sąžinę. Jei nuodėmės atleistos, tai žmogus nebeturi jos. Dievo malonėje galima pasneriti, kad žmogus tampa apwalytas, ir tas ne wieną kartą. Kaip stulpas įkaltas tekanczio wandens widuryje dieną ir naktį plaukamas wandens, taip ir krikščionis gali būti malonėje, kad jį dieną ir naktį plauja ir nuolatai walo. Gywas tikėjimas po kryžium, tai Dievo akhyje gyvenimo stowis tyrybėje. Tuomet gyvenimas beturi kaip warpas tik wieną balsą — tai Dėzy. Taip apaštalas Powilas buwo malonėje; todėl jis turėjo gerą sąžinę. Ar tu žinai tai? Jei ne, tai pasištenk turėti gerą sąžinę. Amen.

Šis „S.“

Kūdikio malda.

Sodelyje už lango
Sužydę medžiai svyra, —
Priimki, Jėzau brangus
Maldele mano tyra.

Apsaugok nuo pagundu,
Nuo blogo, neteisybių;
Kad nuodėmė pabunda —
Širdelėn liek stiprybės.

Globok mane mažuti,
Ištiesk pagalbos ranką;
Neduok silpnam pražūti
Kada suklysti tenka.

Įdieg jaunoj širdelėj
Dalelę meilės savo,
Ir duok man sekt tą kelia,
Kur rodys ranka Tavo.

Sodelyje už lango
Tiek daug, tiek daug žiedelių...
Priimki, Jėzau, brangus
Tyros širdies maldele...

M. Z.

Babiloniečių religija.

Jau kiekvienas iš mažų dienų esame girdėję apie žydų nelaisvę Babilonijoje. Babilonija šiandien yra verta dėmesio dėl kultūros senumo, ir dėl jų religijos. Istorikai ir lyginamasis religijų mokslas daug dėmesio kreipia į babiloniečių religiją ir nemaža ginčo turi dėl jų tikėjimo ir Šv. Rašto kilmės.

Pagal N. Gusev.

Reformatorius Hieronimas Savanarola.

(440 jo mirties sukaktuvių proga.)

Religinio gyvenimo istorijoje viduramžiai stovi kaip juoda dėmė. Bendrai žmonių gyvenime yra daug neteisybės ir blogo, tačiau būna tokių laikų, kada žmonės ima gyventi lyg neprotingi laukiniai žvėrys, visai pamiršdami Dievą ir Jo įstatymus. Atmeta artimo meilę, pilni savimeilės, tesirūpina tik savimi, užmiršdami, kad dėlto vargsta ir kenčia kiti žmonės. Ir kuo pavirsta tas puikusis Dievo pasaulis, duotas žmonėms ramiai ir meiliai gyventi? Karai, žudynės, plėšimai, paleistuvavimas, nekalto kraujo praliejimas užpildė visa religinį gyvenimą viduramžiais.

„Šviesa ir tamsybėje šviečia ir tamsybė jos neapima.“ Ir tokiais sunkiais laikais atsirasdavo žmonių, kurių sieloje spindėdavo Dievo ir Jo tiesos meilės spindulėlis. Tokie žmonės nepasiduodavo tamsiajai srovei, bet stengdavosi gyventi pagal Dievo įstatymus, pildyti Jo šventą valią ir mokyti kitus. Jie norėjo padaryti visiems gera, tačiau jie už tai gaudavo patirti daug pikto, ir daugeliui jų tekėdavo mirti kankinių mirtimi.

Taip buvo Italijoje XV amžiuje. Tuomet čia buvo daug turtingų ir galingų miestų bei sričių, ir kiekviena sritis gyveno, tvarkėsi ir buvo valdoma visai atskirai nuo kitų. Kiekvienoje srityje patys galin-

Babiloniečiai priklausė semitų rasei t. y. tai pačiai rasei, kuriai priklausė žydai, finikiečiai, pūnai, asirai, arabai. Babilonijos valstybė buvo susikūrusi Mažojoje Azijoje, Tigro ir Eufrato upių žemupyje. Čia žemė labai derlinga ir tinkama žemdirbystei, nes šios upės kasmė, tam tikru laiku išsilieja iš krantų ir sudrėkina žemę. Dėl to aišku, kad šitokios vietos senovėje buvo tirštai žmonių apgyventos ir buvo pasiektas aukštos kultūros laipsnis.

Babiloniečiai nebuvo seniausi šio krašto gyventojai. Dar prieš juos čia gyveno sumerai ir akadai. Tačiau reikia pasakyti, kad ir šie nebuvo pirmieji Babilonijos gyventojai. Istorija nieko plačiau apie tai nepasako, o mokslininkams taipgi kol kas apie Babilonijos pradžios istoriją mažai tepasisėkė ką iširti.

Žymiausias Babilonijos miestas yra Babilonas, istorikams žinomas jau prieš 3000 metų prieš Kristaus gimimą. Iš to ir galima spręsti, kaip senai čia gyventa žmonių. Todėl ir manoma, kad čia, tarp Tigro ir Eufrato upių buvęs žmonių giminės lopšys.

Tigro aukštupyje buvo susikūrusi kita valstybė — Asirija, taip pat aukštos kultūros, kaip ir Babilonija. Kadangi asiriečiai ir babiloniečiai buvo semitai, gyveno panašiose geografinėse ir kultūrinėse sąlygose, tai ir jų religijos buvo labai vienos į antra panašios.

Svarbiausioji ir pagrindinė samitų religijos žymė yra gamtos garbinimas, gamtos jėgų ir dangaus žvaigždžių dievinimas, taip pat burtai ir magija. Taipgi yra žinoma, kad semitai tikėjo ir garbino vieną Dievą, kuris yra teisingas, malonus ir geras. Todėl turime pripažinti, kad pirmą kartą semitų religija buvo manoteistinė. Semitai Dievą bendrai vadinavo vardu „El“. Jo etimologinė reikšmė buvo: nematoma dievybė, vienintelė dieviškoji pradžia, visų dievų atsiradimo priežastis.

(Bus daugiau.)

gieji, kilmingieji ir turtingieji žmonės savo rankose turėjo tos srities valdžią, tesirūpindami tik patys savimi. Todėl labai žemai moraliniu atžvilgiu stovėjo pasaulinė vyriausybė. Kiek žudynių ir nekalto kraujo praliejimo buvo dėl valdytojų vietų užėmimo, dėl turų prisiplėšimo ir pan.

Bet negeriau buvo ir su religiniu gyvenimu. Dvasios valdovai buvo žiaurūs, neteisingi ir pilni keršto. Pavyzdžiui, popiežius Povilas I ypatingai pasižymėjo žiaurumu, ir pats mėgdavo kankinti tuos žmones, kurie nepripažindavo katalikų tikėjimo ir skelbdavo bažnyčios reformas. Toks žiaurus, ir negailestingas buvo Dievo atstovas žemėje ir Kristus tarnas. Po Povilo I į popiežiaus sostą atsisėdo Sikstas IV. Jis buvo paprastas žvejo sūnus. Kadangi jis turėjo teisę skirti dvasininkus — vyskopus ir kunigus, tai jis ėmė pardavinėti tas vietas už pinigus. Todėl be abejonės visos dvasininkų vietos pateko tik turtuoliams, kurie beveik be išimties buvo menkos doros žmonės. Kada šis popiežius mirė, jo mirtimi džiaugėsi visi italai.

Tai tokie buvo dvasiniai valdovai Italijoje XV amžiuje. Bet meilė ir teisybė niekuomet neišnyksta visiškai iš žmonių gyvenimo. Tokiai padėčiai esant, Italijoje kilo bažnyčios reformos reikalavimai. Ir štai, atsirado nepaprastas žmogus, pasiryžęs viešai skelbti žmonėms, kas jiems visų svarbiausia atminti, kad jie turi gyventi pagal Dievo valią, kad turi mylėti Dievą ir savo artimą, kaip patys save. Tas žmogus buvo vienuolis dominikonas Hieronimas Savanarola iš Florencijos.

(Bus daugiau.)

Geri waistai.

Pas wieną garšų gydytoją atėjo wiena ponis, serganti nerwų liga, ir skundėsi jam sawo nelaimę, kad ji negalinti dirbti, negalinti walgyti, nerandanti niekur ramybės, ir jai atroda, kad greit liksianti beprotė ir t. t. Gydytojas statė jai keletą klausimų ir pastui dawė ši wieną patarimą: „Jūs turite daugiau skaityti Bibliją.“ Ponia nustebo ir žiuo pasakymu labai užsigawo. Tai pastebėjęs gydytojas nedawė progos jai nieko sakyti, tik wis kartojo: „Jūs turite daugiau skaityti Bibliją, kiekwieną dieną po wieną walandą ir tada po keleto sawaiczių atėikite pas mane wėl.

Ponia nesulaukdama tito patarimo, išejo supykusi. Eidama keliu ji sau prisipažino: teisybė, jau ilgai nebeskaityčiau Biblijos, nes perdaug žemiškų rūpesčių, perdaug užimta kasdieniniais reikalais, bet permažai melstąsi, permažai skaityta Biblija. Parėjusi į namus ji tuojau pradėjo pildyti gydytojo patarimą. Netrukus ji pradėjo jausti sawo dwašini pagerėjimą, atsigawimą. Ir kai ji po keturių sawaiczių atėjo pas tą patį gydytoją, jis jau iš jos weido pastebėjo, kad ji yra pildžiusi jo patarimą ir sakė jai: „Aš matau, jūs esate paklusni mano pacientė. Ar aš jums dar ką turiu prirašyti?“ — „O ne, aš esu wisai pasiteitusi! Bet kaip jūs galėjote žinoti, kad taip tik to pas mane trūko?“ Gydytojas rodė į Bibliją, kuri gulėjo atšleista ant jo stalo ir sakė: „Kad aš kiekwieną dieną šios knygos neskaitychiau, tai aš neturėčiau nei jėgos, nei supratimo. Be jos negalėčiau dirbti... Kas jums buwo, tuojau aš pastebėjau, kad jums stigo tik ramumo ir stiprybės iš aukšto. Todėl ir buwo toks mano patarimas. Gaila, kad dažniausia žmonės apie šiuos waistus niek nenori žinoti, bet daugeliui ji padarytų didelius šebūklus!“ (K.)

Kunigaiškis Willemas Dranietis.

Kunigaiškis Willemas Dranietis (Willem van Dranie) buwo Olandų tautos išlaiswintojas, dėlto žinoma jis yra brangus olandams. Bet kaadngi jis buwo geras protestantas ir kowojo už šį ir mums brangų tikėjimą, todėl norime apie jį prisiminti.

Grafas Willemas gimė 1533 m. baalandžio mėn. 24 d. iš tėwų grafo Willemo Dilenburgiečio ir motinos Julijonos van Stolberg. Kūdikystėje Willemas buwo auklėjamas katalikų tikyboje, bet 1544 m. kuomet jis paweldėjo sawo mirusio giminaičio Rene von Chalson Dranijos kunigaiškystę, priėmė protestantų tikėjimą, nes tuo laiku protestantizmas didikams buwo garbės ženklas. Taciau imperatoriui Karoliui V nepatiko naujas Dranijos ipėdinis — protestantas, ir jis sutiko pripažinti Willema tik tuo atweju sošto ipėdiniu, jei jis griš katalikybėn. Būdamas gana dar jaunas, be sawistowaus galwojimo ir be aiškios ir nusistowėjusios pasaulėžiūros, Willemas sutiko priimti Karolio V reikalawimą. Mokslus jisėjo Briuselyje. Kunigaiškis pasirodė esąs energingas ir nepaprastai gabus. Jam pawyško tiek paweikti imperatorių Karolį V, kad imperatorius dažnai ieškojės jo paramos.

Tuo trapu didžiulė reformacijos judėjimo banga wis placziau ir placziau liejosi Olandijoje. Prasidėjo bruzdėjimas prieš katalikybę pradžioje aukštesniuose sluogniuose ir wėliau liaudyje. Šziam bruzdėjimui nuraminti ir kraštą wėl gražinti katalikybei Pilypas II pastuntė žiaurųjį sawo wietininką hercoga Albą. Willemas Dranietis buwo pašauktas stoti į teismą, taciau nestojo ir pabėgo į Wokietiją. So šiuos buwo suimtas. 1568 metais Willemas, susijungęs su Prancūzijos protestantais wadinamais hugenotais, padarė žygį į Olandiją. Taciau šis žygis pasibaigė nelaimingai. Dauguma sukilėlių wadų buwo suimti ir nu-

žudyti. Willemui pasisekė pabėgti. Po to, buwo wėl keletas politinių sukilimų, kurie laikui bėgant wirtė į religinius — reformacijos judėjimus. 1590 m. karalius Pilypas II pastelbė Willema Dranietį tremtiniu. Tas turėjo reikšti galą. Bet 1581 metais Willemas wėl wiešai priėmė protestantų tikėjimą, sakdamas: „Ne waldiniai waldowui, bet waldowas waldiniams. Pilypas sawo pareigų neišpildė, todėl Wisagalinczijo warden atšisakau jo klausyti.“ Tokiu būdu Olandai pasidarė laiswi.

1582 m. įwyko pasikešinimas prieš Willema Dranietį, kuris acziū Diewui, nepawyško. 1584 m. wėl įwyko pasikešinimas prieš kunigaiškį, ir šį kartą mirtinoji kulka pakirto didwyrį gywybę. Mirtinai sužeistas parkrito ir tyliai tarė: „Mano Diewe, pasigailėk manęs, pasigailėk šios nelaimingos tautos!“ Ir kai sesuo paklausė dar jo: „Ar tiki Šėzaus Kristaus gailestingumu ir meile“, jis atsakė: „Kristaus rankoje mirštu aš!“ Šziuos žodžius ištares mirė. So kuną su didžiausiomis iškilėmis palaidojo Olandijos centre — Delfte.

Wokietzių išleista knyga pawadinta: „Zu bestellen durch Pfarrerbruderschaft Erlangen, Neustadter Kirchliches Nürnberg“ rašo:

(Pabaiga.)

Taip mes norime statyti naują bažnyčią“. Tuo norima pasakyti, kad ir Kristui toje milžiniškoje katedroje bus skirta wietelė ir jis turės sawo altorių ir sawo teises taip, kaip katalikų bažnyčioje kiekwienas šwentas. Tuo jie Kristaus šwentumą niekina. Kristus negali su daugeliu diewų gywenti. Sawo bažnyčioje jis nori būti ponu ir waldytoju, czia wisu aštrumu pasireikšia jo žodžiai: „Niekas negali dwiem ponam tarnauti.“ Kas bažnyčią pawerczia nacionališka bažnyčia, kurioje telpa daug diewų, sugriauna Kristaus bažnyčią.

22. Kas tai yra tautos bendruomenė (Volksgemeinschaft)?

Jeigu wokietiški krikščionys apie tautos bendruomenę kalba, tai jie tuo nori pabrėžti „Tautos bendruomenės bažnyčią“. Tai reikšia, kad prie būsimos bažnyčios priklaushs wiši tie, kurie priklauso tautos bendruomenei. Tuo bažnyčia iš tikrųjų baigia sawo egzistawimą (buwimą), nes naujos bažnyčios pagrinde nėra Kristaus žodžio ir So dwašios, bet wokietas kraujas ir wokietiška žemė. Prie to priklauso, kad Volksgemeinschaft ne tiktai ribas nustato, kurios supra bažnyčią, bet tos wertybės, kurios yra jų bažnyčioje, turi nustatyti ir pamokslą. Naturalu, kad tautos bendruomenės bažnyčioje negali būti kalbos apie Kristų, bet tik apie wokietšką kraują ir žemę. Žodžiai: waltybės bažnyčia, nacionališka bažnyčia ir tautos bendruomenės bažnyčia, reikšia tą patį.

Tai bažnyčia nebe Kristaus, bet žmonių, kur jų žodžiai ir mintys waldo.

Tai reikštų Babilono nelaiswė, jeigu bažnyčia būtų tokiu būdu performuota.

23. Ar yra Wokietijoje žudy bažnyčia?

Wokietiški krikščionys moka sawo kową westi su tam laikui tinkanciomis parolėmis.

Šie Kristui ištikimai bažnyčiai primeta žydyškumą, nuo kurio jie apwalys naująjį tikėjimą. Ewangelikų bažnyčia ne daugiau ir ne mažiau žydyška. Tai tą wokietiški krikščionys iš bažnyčios panaikinti nori, yra jos kertinis akmuo, dėl ko krikščionys gywena ir miršta. „Aš tikiu į Šėžų Kristų, kuris mane prapuolusi žmogų atwada-wo nuo nuodėmių ir mirties ne auksu, ne sidabru, tik sawo brangiu krauju, nekaltu kentėjimu ir mirtimi.“

24. Ar bažnytiniose klausimuose svarbus politinis įprendimas?

Antras kowos būdas yra supolitininimas wisų bažnytiniių išdėstymų. Tie tai panaudos rinkimuose. Placijas mases grynai politiškais ir bažnyčiaziai priešingais piktžodžiamais prieš bažnyčią sukels, kad galėtų būsimą bažnyčią priwersti tarnauti politikai. Bet škaiczių duomenys, kurie bus gauti per politišką išpažintį arba per tautos atsklausimą, negali būti pagrindu naujos bažnyčios kūrybai.

25. Ar svarbūs tik bažnytiniai klausimai?

Wokietijoje, kowa neina wien dėl bažnyčios. Zeigu Wokietijoje krikščionybėi durys uždaromos, jos jai atidaromos wisame pasaulyje. So karalystė wisoje žemėje. Bet kas bus su wokieczių tauta, jeigu nebus krikščionybės, wisos geros dwasios ją apleis. Todėl mūsų kowa dėl bažnyčios, yra kowa dėl Wokietijos gywybės.

Mes ištikimesni norime būti sawo tikėjimui, melstis ir išpažinti jį. Mes turim rūpintis, kad Wokietijoje nenuitektų: „Diewe, susimilk mūsų, Kristau susimilk, Wiekspatie susimilk mūsų“. Taip baigia autorius sawo knygutę.

Žinios.

Wokietija.

— Wokietijos religinio gyvenimo reforma susidomėjimas labai didelis wisame pasaulyje. Pasutiniu laiku ne be wien tik krikščioniškoji spauda, bet net socialistų pakraipos laikraščiaziai stebisi wokieczių religiniu nusigywenimu. Taip, pawyždžiui, Amerikos lietuwių kairiosios krypties dienraštis „Naujienos“ wiename iš pasutiniųjų numeriių rašo:

„Hitleriui okupawus Austriją, Wokietijos naciai wėl emė smarkiau kowoti prieš krikščionybę. Neperseniai jie išteigė „Nacionalinę Wokietijos Reicho Bažnyčią“, kurios tikslas yra išdėstytas 31 punkte. Penktas tos nacių bažnyčios programos punktas šako, kad ji „yra pasiryžusi galutinai ir wisomis priemonėmis ikrauti su šaknimis krikščionišką tikėjimą, kuris buvo igabentas į Wokietiją nelaimingais 800 metais ir užkurtas Wokietijos žmonėms, nors jįsai buvo jiems wisai swetimas sawo prigimtini ir esme.“

Suprantamas dalykas, kad „Nacionalinė Bažnyčia“ griežtai atmeta krikščioniškoji Szwentraštį — Bibliją. Bet ji neatšijako turėti sawo religinę knygą. Ta knyga tai — Hitlerio „Mein Kampf“ (Mano Kowa). Szekšioliktame „Nacionalinės Bažnyčios“ programos punkte šakoma: „Nacionalinė Wokietijos Reicho Bažnyčia pareiškia, kad didžiausias mūsų tautos rašytas dokumentas yra mūsų Wado knyga „Mein Kampf“. Ji pripažįsta, kad hitoje knygoje išdėstyta ne tiktai didžiausia, bet ir tyriausia ir tikriausia dabartinio mūsų tautos gyvenimo etika.“

Taigi, Hitlerio autobiografija pawirto nacių Szwentraščiu, o Hitleris — ne tik wadu politikoje, bet ir religiniu pranašu.

Toliau, nacių bažnyčia žada „apwalyti sawo altorius nuo krynčiaus, Biblijos ir wisų šwentųjų paweiškų.“

Reikia stebėtis, kad tolia, rodos, apšwiešta tauta, kaip wokieczių, patenczia hitokias nesąmones. Zeigu kas nors būtų šakęs prieš dešimti metų, kad Wokietija nueis hituo keliu, tai niekas nebūtų tikėjęs. O betgi hitlerininkams pergalėti padėjo net kaikurie labai itatingi Wokietijos ka-

talikai, paw. baronas von Papen, kuris wienu laiku buvo dargi katalikų centro wadownybėje, — baigia laikraštis. 3.

— Berlyne pasistatė Wokietijos ortodoksai — graikų katalikai — sawo katedrą. Szio mėn. 12 d. ta katedra tapo pakwentinta ir atwerta pamaldoms. Pakwentinimo apeigose dalywawo Rusijos ortodoksų emigrantų bažnyčios metropolitais Anastasius, Jugoslawijos, Bulgarijos ir Lenkijos ortodoksų bažnyčią atstowai ir Wokietijos šwietimo ministerijos atstowas Dr. Muhs. Katedra pasistatyta Wokietijos wyriausybės lėšomis ir atiduodama Wokietijos ortodoksų bažnyčiaziai naudotis.

Prancūzija.

— Szijų metų balandžio mėn. 25 d. įwyko Lijone Prancūzijos ewangelikų reformatikų bažnyčią bendras synodas, kuris nutarė galutinai sujungti į wieną bažnyčią ewang. reformatų, reformatų, laiswųjų ewangelikų ir metodikų bažnyčias.

Kaunas. Sz. m. birželio mėn. 13 d. Konsistorijos posėdžio metu išlaikė pirmuosius kunigo egzaminus (pro venio consionandi) teologijos kand. Felgendreheris ir baigė tokius pat egzaminus laikyti Sup. Srokos adjunktas Sudarogo kunigas M. Preiškaitis.

— Sz. m. birželio mėn. 13 d. įwyko Liet. Ew. Liut. Konsistorijos posėdis. Be einamųjų reikalų, buvo pasirtas kun. Felgendreheris Pilwiškiių filijai. Kartu jis pasirtas ir Marijampolės kunigui Eichelbergeriui padėjėju.

Iš Konsistorijai susiplaukiančių iwairių parapijų reikalų, pastebimas wis didesnis parapijų rūpestis sawo tiesioginiais reikalais, kad jas kiek galint geriau ir naudingiau sutwarkius. Matosi, kad parapijų tarybos labai rūpinasi pozitywiai twarkyti parapijų ekonominius reikalus, taip tai: remontuoti trobesius, paczias bažnyčias ir pan.

Apškritai, Konsistorija susitūpino sutwarkyti parapijų žiniose ejančių nejudomų turty (žemės šlypių, trobesių) nuosawybės dokumentų išgijimą. Tai Konsistorija pawedė atlikti parapijų taryboms ir jau nemaža dalis tokių nuosawybės dokumentų yra ikrūpinta. Parapijų nejudomo turto nuosawybės dokumentų turėjimas yra labai svarbus, nes iki šiol pawitakė, kad kai kur parapijų waldomi nejudomieji turtai buvo pradėta ginczyti ir norėta nusa-winti. Ir dabar prisieina dar kai kur kreiptis į teismą, kad teismas išpreštų ir nustatytų turimo turto teises.

— Liet. Ew. S-gos Centro Waldyba intensyviai ruošiasi metiniam S-gos ir bendrai ewangelikų suwaziawimui, kuris įwyks Tauragėje. Norima, kad suwaziawime iwairiomis paskaitomis ir pranešimais būtų kiek galint placziau nagrinėjama iwairūs ir opūs ewangelikų gyvenimo klausimai. Be to, šiame suwaziawime norima kiek galima ir ew. bažnyčios giesmės menui duoti pasireikšti. Todėl bus kwieciami wisos Lietuwos ewangelikškieji chorai. Ypatingai pageidaujama, kad ir tame suwaziawime kiek galint gausiai dalywutų ewangelikškieji junuomenė, kur ta proga bus galima ieiti jai į pažintį su broliais wienmincziais. Turima wilties, kad ir tikėjimo broliai klaipe-diškiei ir reformatai gausiai hitame suwaziawime dalywautų.

Klaipeđa. Szį sekmadienį, birželio mėn. 19 d., 9,30 wal. Anglų bažnyčioje bus nulaitomos lietuwiškos pamaldos. Pamaldas laikys kun. P. Dagnys ir jos bus transliuojamos per Klaipeđos radio.

Užsakymus priima redakcija, kiekwiena pakto istaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijoj laikraščio kaina: metams 2 litai, 1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pakto istatgoje, kaina 2 litai 30 ct., pusėi m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Leidžia Lietuwiių Ewangelikų Susiwienijimo Bažnytinis Komitetas. Redaguoja Kun. P. Dagnys. — Spaudė: „Lituania“, Klaipeđa, Palangos gatwė 23-24. — Rankrašcius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adreju: Klaipeđa „Lituania“, Dagiui.